

σκέψη ἢ διαλυθῇ. 'κ' ἀναλεῖ ἐκ τοῦ 'κί ἀναλεῖ) Κοτύωρ. Χαλδ. β) Διαβρέχω Πόντ.(Κοτύωρ.): 'Ενέλτσα τὰ λώματα (ἐνδύματα). Καὶ ἀμτβ. γίνομαι διάβροχος, βρέχομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Ενέλτσαν τ' ὀρτάρᾱ μ' (αἱ κάλτσες μου) Χαλδ. 'Ενέλτσα ἀσ' σὴν βρεδὴν (ἀπὸ τὴν βροχήν) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. 'Ενέλτσεν ὁ κόλος ἀτ' (ἐπὶ τοῦ καθ' ὕπνον οὐρήσαντος) Τραπ. Χαλδ. 'Ενέλτσεν τὸ χτήνον (ἡ ἀγελάδα εἶναι ἔτοιμη νὰ γεννήσῃ, ἐκ μεταφ. τῶν προηγούμενων τοῦ τοκετοῦ ὑγρῶν) Κοτύωρ. 'Ενέλτσεν τ' ὀδόντ' ἄτ' (ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου ἐρωτικὸν πόθον πρὸς γυναῖκα, ἐκ μεταφ. τῆς ἐκκρίσεως ἀφθονωτέρου σιέλου, ὅταν γεννηθῇ ἐπιθυμία πρὸς τι βρώσιμον· πβ. τὴν συνών. κοιν. φρ. ἔτρεξαν - τοῦ 'πεςαν τὰ σάλια του) Χαλδ. 'Ενέλτσεν! (γενικῶς ἐπὶ πάσης ἐπιθυμίας ἐκδηλουμένης, οἷον: ἐνέλτσεν νὰ ἔρται μετ' ἐμὲν = ἐπεθύμησε νὰ ἔλθῃ μαζί μου) Χαλδ. Συνών. μουσκεύω. 3) Χωρίζω τι διὰ χυμικῆς ἀναλύσεως εἰς τὰ συστατικά του μέρη λόγ. κοιν.: 'Αναλύω αἷμα - νερό - οὖρα. 4) Βράζω μὲ στακτόνερο τὴν μέταξαν διὰ νὰ καταστῇ μαλακὴ καὶ στιλπνὴ Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.): 'Ανέλ'σα τοῦ μιτάξ' Χαλκιδ. 5) 'Εκτυλίσσω τι, συνήθως νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου πρὸς μεταφορὰν εἰς τὸ τυλιγάδι 'Αντικύθ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπ. ('Αρκαδ. Δημητσάν. Λακων.) Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά.: 'Αναλῶ τὸ σκοινί - τὰ γνέματα Λακων. 'Αναλῶ τ' ἀδράχτι (βραχυλ. ἀντὶ τὸ νῆμα τ' ἀδραχτιοῦ ἢ χρῆσις καὶ μεσν. πβ. Χωνιάτ. 101,26 <ἐκδ. Βόννης> «γυναικὸς ἀναλυούσης ἀτράκτια») Δημητσάν. Κρήτ. Λακων. 'Αναλῶ τὸ μετὰξι Κρήτ. 'Αναλῶ τὸ κουβάρι Δημητσάν. Λακων. 'Ελένυσα ἔναν μπράτσον νῆμαν δὰ χαμαὶ ποῦ κάθουμαι Κύπρ. 'Εν-νὰ τὸ ἀλενύσω τ' ἀγράχτιν μου, γιατί' ἐγέμωσεν αὐτόθι. 'Αναλειέται ἡ τριχιά - τὸ σκοινί - τὸ φίδι Λακων. Νῆμα 'λενισμένον Κύπρ. || Αἰνίγμ. 'Ανελύω τὴ ζώνη μου κι ἀνελυμὸ δὲν ἔχει (ὁ μακρὸς δρόμος) Σητ. 'Η κακὴ ἀνυφαντοῦ ἀναλεῖ ἀναλεῖ κι ἀναλυμὸ δὲν ἔχει (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Κρήτ. || *Ἄσμ.

Μετάξι κλώθει κι ἀναλεῖ καὶ σύρμα μασουρίζει Κρήτ.

Μαννάδες ποῦ 'χετε παιδιὰ 'ς τὰ ξένα καὶ γυρίζουν, τὴν Παρασκή μὴ γλώθετε, Πέφτη μὴν ἀναλῆτε καὶ τὸ Σαββάτο ἀπονωρὶς σκολάσετε τὴ ρόκκα

αὐτόθι. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. 'Αριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 2,17,17 «ἔχουσι δὲ καὶ λεπτόν τὸ ἔντερον οἱ πλείστοι καὶ ἀπλοῦν ἀναλυόμενον». Συνών. ξετυλίγω, ἀντίθ. τυλίγω. Πβ. ἀναλγούξου. 6) Χαλαρώνω Τῆν.: 'Η βίδα ἀνελῆ τὴν ἀπάνω πέτρα (τὴν ὑπερκειμένην μυλόπετραν).

Β) 'Αμτβ. 1) Γίνομαι χαλαρώτερος, ἀναλύομαι κοιν.: 'Ανέλυσε ἡ ζύμη - τὸ γλυκὸ κττ. Συνών. ἀναλιγ-διάζω 2, ἀναλιγώνω 2 β. 2) 'Αποσυντίθεμαι, ἐπὶ νεκροῦ 'Ηπ. Θεσσ. (Καρδίτσ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.: 'Ανέλυσε ὁ πιθαμένος 'Ηπ. Δὲν ἀνέλ'σι ἡ πιθαμένους Χαλκιδ. Νὰ μὴν ἀναλύσῃ! (ἀρά) 'Ηπ. || *Ἄσμ.

'Ολοι οἱ γιοί μ' νὰ ἀναλοῦν κι ὅλοι νὰ γίνουν χῶμα, οὐ Κώστας νὰ μὴν ἀναλῇ οὔτε χῶμα νὰ γίνῃ

Καρδίτσ. β) Μεταφ. μαραίνομαι, φθίνω, τήκομαι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρδαν. 'Ηπ. Θράκ. Κρήτ. Λέσβ. κ.ά.: 'Ολο ἀνελεῖ Α.Κρήτ. Μέρα μὴ τὴν ἡμέρα ἀνιλῶ Λέσβ. || *Ἄσμ.

Σὰ θυμηθῶ τὴ μάνα μου, τὸ γαῖμα μου παγώνει, σὰ θυμηθῶ τὸν κύρι μου, τὰ σπλάχνα μου 'νελοῦνε Σωζόπ.

'Γροικῶ τὸ νοῦ μου κι ἀνελεῖ καὶ λέ' πῶς θὰ τελειώσω Κρήτ.

Τοῦ αἷμα μου νὰ χύνιτι οἱ διαμαντένια στέρινα κι τοῦ κουρμί μου ν' ἀνιλῇ, δὲ σ' ἀπαρνεῖμαι σένα Θράκ.

Ψὲς εἶδα 'ς τὸ ὄνειρό μου | μαῦρα μάτια 'ς τὸ πλευρό μου, ξύπνησα καὶ δὲν τὰ βρίσκω, | ἀναλῶ καὶ πεθαινίσκω

'Ηπ. Συνών. ἀναλειώνω 2 β, λειώνω. 3) Λύομαι Μακεδ.: 'Ανέλ'σ' ἡ μῦτι μ' (ὑπέστη αἱμορραγίαν). Συνών. ἀνοίγω. 4) Διαβρεχόμενος καὶ ἀναλυόμενος μεταβάλλομαι εἰς νῆμα, ἐπὶ βομβυκίων τοῦ μεταξοσκώληκος Κρήτ.: Δὲν ἀναλγοῦν τὰ κουκούλλια. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὴν λ. παρ' 'Αριστοτ. ἐπὶ μεταβατικῆς σημ. Ζῶων ἱστορ. 5,19,6 «ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζῴου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι». 5) 'Αναπτύσσομαι, αὐξάνομαι, ἐπὶ φυτῶν (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου πράγματος, δι' ἣν ἰδ. ἀνωτ. σημ. Α 5) Θεσσ. (Ζαγορ.): Τοῦ σπέρναν τοῦ δ'τάρ' κ' ἰκειὸ δὲν ἀναλοῦσι.

ἀναλφάβητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀναλφάβητος.

'Ο μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἀλφάβητον, τελείως ἀγράμματος: 'Ανθρωπος ἀναλφάβητος.

ἀνᾶμα τό, νᾶμα Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) 'Ιμβρ. Καπ. ('Ανακ. 'Αραβάν.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Κῶς Παξ. Πάρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Τοπόλ.) Σύμ. Τῆν. νᾶμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνᾶμα κοιν. ἄναμα 'Αθῆν. 'Ανδρ. Ζάκ. 'Ηπ. Πελοπ. (Βασαρ. Κορινθ. Μάν.) Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. νᾶμα = ὕδωρ, ρυάξ, πηγὴ. Τὸ προθετ. α ἐκ τῆς συνεκφ. τοῦ γιᾶ: γιᾶ νᾶμα - γιᾶ ἀνᾶμα. Τὸ ἄναμα πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ αἰ - ἀνᾶμα, ἐν ᾧ ὁ ἰσχυρὸς τόνος τοῦ αἰ συνετέλεσεν εἰς τὸν ἀναβιβασμόν.

1) Οἶνος ἐρυθρὸς, ἄκρατος καὶ καλῆς ποιότητος χρησιμοποιοῦμενος εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν κοιν. καὶ Καπ. ('Ανακ. 'Αραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Θέλω κρασί γι' ἀνᾶμα. Πουλῶ κρασί γι' ἀνᾶμα (ἀρίστης ποιότητος). || Φρ. Δὲν ἔχω κρασί μήτε γι' ἀνᾶμα (ἐπὶ παντελοῦς ἐλλείψεως). Οὔτε γιᾶ ἀνᾶμα δὲν εἶναι (συνών. τῇ προηγούμενῃ. Συνών. φρ. οὔτε γιᾶ μετὰδοσι δὲν εἶναι) κοιν. || *Ἄσμ.

Σαράντα αἰοι, βοηθατε μου νὰ φύω 'ποῦ τὸν Χάρων καὶ νὰ σᾶς κάμω λουτουρκὰν τῶα νᾶμαν νὰ σᾶς πάρω

Κύπρ.

Δίχους ἀνᾶμα κι κιρί, δίχους παπᾶ κι ψάλτη

Μακεδ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἄγιο - νᾶμα. 2) Οἶνος ἀρίστης ποιότητος πολλαχ.: Μὰ τὸ νᾶμα του! (ὄρκος ὅν λέγει τις κρατῶν ποτήριον οἴνου) Πάρ. Μὰ τοῦτο τὸ ἀνᾶμα! Μλελέκ. 'Επιδόρπ. 210. || Ποίημ.

Μὲ τὴ Θεοδούλα σύχρονο τοῦχα, Χτενᾶ μου, τάμα, 'ς τὸ γάμο της ν' ἀνοίξωμε τὸ μυστικὸ μου ἀνᾶμα

ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,379

***ἀναμαδεύω**, ἀναμαεύω Κάμπ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαδεύω <όμαδεύω. Περισυνάγω τι: *Ἄσμ.

Πουλλάκι εἶχα 'ς τὸ κλουβὶ κ' εἶχα το μερωμένο,

μ-μ' ἀπόψ' 'ἐν ἐκίλῃσε, βγήκε καὶ ξώμεινέν μου, ξενιτεντῶ θέλω κ' ἐγὼ γιᾶ νὰ τ' ἀναμαέψω.

Συνών. ἀναμαζεύω Α 1, συμμαζεύω.

ἀναμαζεύω ἀμάρτ. ἀνεμαζεύω Μῆλ. ἀνεμαζεύγω Θήρ. Κύθν. Νάξ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαζεύω.

Α) Κυριολ. 1) Περισυνάγω, περισυλλέγω Κύθν. Νάξ.: Ἀναμαζεύω τὰ πρόβατα Κύθν. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὸν κάτω Δαναὸ ἴσαμε τὸν ἄπάνω ἀνεμαζεύωσι τ' ἄβγα καὶ κάμασι τὸν ἄμο (ἄμς = γάμος) Νάξ. Συνών. ἀναμαδεύω, συμμαζεύω.

Β) Τακτοποιῶ, διευθετῶ Μῆλ.: Ἀνεμαζεύω τὸ σπῖτι.

Γ) Ἀνασύρω, ἐπὶ ποδήρους ἐνδύματος Θήρ.: Ἀνεμά-
ζειν τὰ ροῦχα σου νὰ μὴ κολοσύρουνται. Συνών. ἀνακο-
λῶν **Α** 1, ἀνακουντουρίζω, ἀνασηκῶν. Πβ.
ἀνασκουμπῶν.

Β) Μεταφ. 1) Παραλαμβάνω τινὰ πτωχὸν καὶ ἄστε-
γον ὑπὸ τὴν προστασίαν μου Κύθν.: Ἦτανε ξένος καὶ τὸν
ἀνεμάζεψα. 2) Περιορίζω, σωφρονίζω Μῆλ.: Ἀνεμά-
ζειν τὸ γιό σου τὸν παραλυμένο! Συνών. μαζεύω, περι-
μαζεύω, συμμαζεύω.

Πβ. ἀναμαζώνω.

*ἀναμαζούδι τό, ἀνεμαζούδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦδι. Διὰ τὸν ὅμοιον καὶ παραπλήσιον σχηματισμὸν
πβ. ἀπομαζώνω - ἀπομαζούδι, πελεκῶ - πελε-
κούδι κττ.

Κατὰ πληθ., τὰ περισυλλεγόμενα ὀποθενδήποτε: Χίλια
ἀνεμαζούδια. Συνών. περιμαζώματα (ιδ. περιμάζωμα).

ἀναμάζωμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀνεμάζωμα Ἀμοργ.
Κρήτ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω.

1) Περισυλλογὴ Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Πληθ.
ἀνεμαζώματα, ἄνθρωποι παντοδαποὶ καὶ ἀνέστιοι Κρήτ.

2) Συρροή λαοῦ Ἀμοργ. Κρήτ.: Γίνεται ἕναν ἀναμά-
ζωμα κάθε πανηγύρι ἀπὸ ναι μεγάλο πρᾶμα Κρήτ. **3)**
Τακτοποιήσεις, διευθέσεις πραγμάτων Σῦρ.: Τὶ ἀνεμάζωμα
ποῦ ἔκαμες! Συνών. συγύρισμα.

ἀναμαζωμός ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω.

Συγκράτησις ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος, περιορι-
σμός: Αὐτὸ τὸ παιδί ἀναμαζωμὸ δὲν ἔχει. Συνών. συμμα-
ζεμός.

ἀναμαζώνω πολλαχ. ἀνεμαζώνω Ἀνδρ. Ἰων.
(Σμύρν.) Α.Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ.
νεμαζώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

Α) Κυριολ. 1) Συλλέγω ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ, περισυλ-
λέγω, περιμαζεύω πολλαχ.: Ἀναμαζώνω τὰ πράματα - τὰ
χαρτιά κττ. Κρήτ. κ. ἄ. Ἀναμαζώνω ἀσκέρι (στρατολογῶ)
Κρήτ. Εἶδα τὰ θελες τ' ἀπομαζούδια κ' ἠπάαινες κ' ἐνεμά-
ζωνές τα κ' ἔφερνές τα ἀπά; (ἀπομαζούδια = τὰ μετὰ τὴν
συλλογὴν τῶν καρπῶν ἐκ τῶν δένδρων μένοντα εἰς αὐτὰ
ἀπομεινάρια, ἀπά = ἐδῶ) Ἀπύρανθ. Ὡς αὐτὸ τὸ καφενεῖο
ἀνεμαζώνουνται ὅλ' οἱ τεδέληδες Α.Κρήτ. || Φρ. Γραφεὶς ἀναμα-
ζώνει (ἐπὶ τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ὅστις τρόπον τινὰ μαζεύει
ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς ζῶντας συγγενεῖς νεκρῶν διὰ νὰ τὰς
μεταφέρει εἰς ἐκεῖνους) Κρήτ. κ. ἄ. || Αἰνιγμ.

Πέδε πέδε κουβαλοῦνε, | δεκοχτῶ σφυροκοποῦνε
κ' ἡ μάνα ἀναμαζώνει | κὶ ὁ τσαούσης ξεφορτώνει
(ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσάγειν τὴν τροφήν εἰς τὸ στόμα, τοῦ
μασήματος καὶ τῆς καταπόσεως. τσαούσης = ἐπιλοχίας,
ἐνωμοτάρχης) Κρήτ. || Ἄσμ.

Πότε ν' ἀνέβω τὰ βουνά, λαγάδια νὰ κατέβω,
· · · · ·
ν' ἀνεμαζώξω τοῖς λαοί, ν' ἀρμέξω τοῖς λαφίνες,
νὰ κάμω ἄλα καὶ τυρί, νὰ τόνε ξαρωστήσω;
(λαοί = λαγοί, ἄλα = γάλα) Ἀπύρανθ.

Τρεῖς μέρες ἀνεμάζωνε ἀδέρφια κὶ ἀξαδέρφια

Α.Κρήτ.

Ἀκόμη δὲν ἐνόφησα, μὰ δὰ δὰ π' ἂν νοφήσω,
νεμαζωχτήτε, δοῖκοί, εὐχὴ νὰ σᾶς ἀφήσω
(δὰ δὰ π' ἂν = τώρα θὰ πάω νά. Τὸ ἄσμ. σκωπτικόν)
αὐτόθ.

Τετράδ' ἐμαζωχτήκασι τοῦ Κρήτης τὰ Ρωμαϊάκια,
Πέφτ' ἀναμαζωχτήκασι τὰ κατοσοδουμαδάκια

(τὰ παλαιοτουρκάκια) Δ.Κρήτ.

2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ. Σῦρ.: Ἀνεμαζώνω τὸ
σπῖτι Κρήτ. Ἀνεμάζωπέ τα Σῦρ. Συνών. ἀναμαζεύω **Α** 2,
συγυρίζω. **3)** Ἀποσπῶ, ἀπομακρύνω Κρήτ.: Δὲ σ' ἀνε-
μαζώνω δὰ πλεὶς ἀπὸ τοῦ δεῖνα. **4)** Συγκαλῶ Κρήτ.:
Ὁ βασιλεὺς ἀνεμαζώνει τὴ δωδεκάδα (ἐκ παραμυθ.) **5)**

Ἀναζητῶ τι καὶ λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας Κρήτ.: Ἄσμ.

Ὡς τοὺς ἐξήντα χαμηλώνει | καὶ τὴ βέργ' ἀναμαζώνει,
ὥς τ' ἐβδομήντα γέρνεται | καὶ κουφοτυφλώνεται
(ἐπὶ ἀνθρώπου ὑπερβάντος τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας).

6) Θησαυρίζω Κρήτ. Κύθηρ.: Αὐτὸς ὅλο ἀναμαζώνει
Κρήτ. || Γνωμ.

Ὅπου κάθεται ζαρώνει κὶ ὅπου τρέχ' ἀναμαζώνει
κὶ ὅπου πέφτει καὶ κοιμᾶται κακορρίζικος λογαῖται

Κύθηρ. **7)** Ἀμτβ. συστέλλομαι, φρίττω Ἀνδρ.: Ἀναμα-
ζώναν τὰ πεσιά μ' (πετσιὰ μου). **β)** Μέσ. συστέλλομαι,
περιορίζομαι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ.:
Ἀνεμαζώνεται ἀπὸ τὸ φόβο του Γέρμ. Κρυαίνω κὶ ἀναμα-
ζώνομαι αὐτόθ. Εἶδεν ὅλοι τοῖς διαόλοι μαζωμένοι ἀπουνκάτω
κ' ἐνεμαζώχτην πλεὶς κ' ἐκεῖνος ὁ ῥημος μέσ' ὥς τὸ πεσιὶ του
(ἐκ παραμυθ. ὁ ῥημος = ὁ ἔρρημος) Ἀπύρανθ. Εἰν' ἀνεμα-
ζωμένος σὰ γάβουρας μέσ' ὥς τὸ καβούκι του αὐτόθ. || Γνωμ.

Ἀδελικὸς κὶ ὁ κηπουρὸς δυὸ μῆνες ἢ χαρὰ του
κ' ὕστερα ἀνεμαζώνεται καὶ τρώει τὰ κεριὰ του

Κρήτ. Συνών. περιμαζεύομαι (ιδ. περιμαζεύω),
περιμαζώνομαι (ιδ. περιμαζώνω), συμμαζεύομαι
(ιδ. συμμαζεύω).

Β) Μεταφ. 1) Παραλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν
μου ἄστεγον καὶ πτωχὸν Λεξ. Πρω.: Τὸν ἀναμάζωξα ἀπὸ
τοὺς δρόμους. **2)** Περιορίζω τινὰ Κρήτ.: Ἀναμάζωξε
τὰ κωπέλλα σου. Ἀνεμάζωξε τὸ σκύλλο σου νὰ μὴ μᾶσε
δακάση. || Ἄσμ.

Ἦ κακομοῖρα κουζουλή, πότε θὰ βάλης γνώσι
καὶ ποιὸς θανά ναι ὁ χανὸς ποῦ θὰ σ' ἀνεμαζώξῃ;
(χανὸς = βλάξ).

Μὲ τοῦ πουλλιῶ τὸν ὀμυαλὸ μοῦ ἔκαμες τὰ μάγια
καὶ δὲν ἀνεμαζώνεται ὁ νοῦς μ' ἀπὸ τὰ πλάγια.

Συνών. περιμαζεύω, συμμαζεύω. **β)** Μέσ. ἐπανερ-
χομαι οἶκαδε Κρήτ.: Ἀπονωρὶς ἀναμαζώχτηκες ἀπόντε.
Πβ. ἀναμαζεύω.

ἀναμαζωξίαις ἐπίθ. Δ.Κρήτ. ἀναμαζωξίαις Λεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀνεμαζωξίαις Α.Κρήτ. ἀν'μαζωξίαις
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμαζώνω ὡς ἀπὸ οὐς. ἀναμάζωξι
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίαις.

1) Πτωχὸς καὶ ἄστεγος, τὸν ὅποιον παραλαμβάνει τις
ὑπὸ τὴν προστασίαν του, παράσιτος Κρήτ. **2)** Ὁ ἐκ
ξένου χωρίου ἐλθὼν καὶ ἐγκατασταθεὶς πον, μέτοικος, μέ-
σημ. περιφρονητικὴν Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Κὶ ὁδε δὸ ἀριγυρίσανε οἱ -ῖ- ἀναμαζωξιάροι,
ζερεβὰ δεξιὰ συντήρηξε, κιάνενα δὲ γνωρίζει

Κρήτ. Συνών. ξενομπάτης, ξένος, ξενοχωριανός,
ἀντίθ. ντόπιος.

